

Marissa in Nepal

Mijn avontuur loopt van 25 Februari 2017, toen ik op het alle laatste moment mijn stethoscoop nog in mijn tas deed, tot 23 april 2017, waarbij ik met een verliefd gezicht weer op Schiphol landden. Wat is het een prachtig land. Ik heb ik 6 weken stage gelopen in Kanti en heb ik daarna nog 2 weken gereisd.

Maar eigenlijk begint het verhaal eerder toen ik met Iris een kopje koffie ging doen en zij mij al had laten voorproeven over Kanti en Nepal. Met dit verslag ga ik proberen het zelfde te doen.

Ik sliep in een gastgezin via de medicineforall organisatie, deze lieve mensen hebben me in 6 weken zoveel geleerd over hun prachtige cultuur en gebruiken. Ik sliep hier met meerdere studenten. De vader van het gezin werkte in het ziekenhuis en zorgde voor de buitenlandse studenten. De eerste week sta je automatisch op de medical ward (soort interne geneeskunde), de volgende weken kan je vragen of je naar een andere afdeling gaat. Op de medical ward hadden ze 5 verschillende units. Een unit bestaat uit een medical officer (soort ANIOS), paar residents (AIOSEN van verschillende jaren) en een paar consultants (kinderartsen). Wat maakt dat er super veel doktoren zijn, alleen al op de medical ward. Er zijn geen nepalese co-assistenten. Ik zat op de vrijdag unit, wat hield in dat ik op vrijdag OPD (polikliniek/spoed) had en op dinsdag follow up dag. We zagen op zo'n dag ongeveer 100 patiënten. Ik liep mee met de resident. De rest van de dagen liepen we visite op de afdeling over de patiënten die we hadden opgenomen. Dit waren kortere dagen. De consulten kwamen meestal in de ochtend en gaven advies en verdwenen vervolgens naar privé klinieken. Deze units hebben ze ook op andere afdelingen maar dan in mindere maten. Op de NICU en PICU hebben ze geen units, maar hebben de residents hun eigen patiënten, die ze vervolgens bespreken met de consulten. Ik heb 2 weken medical ward gedaan, 2 weken PICU, 1 week chirurgie en nog een week oncologie. Bovendien heb ik nog wat dagen vaccinaties gegeven aan kinderen (zie foto). Als de stage voorbij was gingen we dan meestal chillen bij café soma met de andere co-assistenten of deden we tripjes in Kathmandu of the valley. In de weekenden deden we ook vaak reisjes. Er zijn super veel public holidays, waardoor er behoorlijk wat korte dagen tussen zitten en handig om de buurt te verkennen.

Kanti is een kindziekenhuis dat wordt gefinancierd door de overheid, wat betekent dat de armste laag van de bevolking daar komt. Deze mensen kunnen geen Engels, maar de artsen worden allemaal Engels opgeleid. Zij vertalen het meestal voor je, maar je moet er actief in participeren. Ik heb mezelf wat woordjes aangeleerd die vaak voorkomen (bijvoorbeeld koorts is djoro, pijn ductja en hoesten cocko), dat maakt het wat makkelijker. De artsen zijn allemaal ontzettend aardig en geïnteresseerd en de kinderen zijn super lief. Het leuke aan kinderen is dat ze altijd hun fantasie en spel behouden, ondanks dat je niet de taal met ze spreekt.

Als ik terug kijk op mijn stage heb ik niet super veel mogen doen, ook natuurlijk door de taalbarrière. Maar veel interessante casussen gezien, die ik in Nederland niet vaak zou zien. Doordat de kinderen arm zijn en van ver komen is hun ziekte in veel verder stadia dan in Nederland. Daarnaast heb ik de Nederlandse zorg weer in een ander perspectief gezet. Het was mijn eerste stage in het buitenland en daarom goed om te ervaren hoe het zorgstelsel in een ander land gaat. Bovendien was deze stage goed om mijn medische Engels te verbeteren en ik wilde gewoon ook graag naar Nepal. Laatste tip; verwacht niet dat je daar levens gaat redden.

Ik hoop hiermee een kleine introductie te hebben gegeven over stage in Kanti. Bij vragen wil ik ze graag beantwoorden natuurlijk. Bedankt medicineforall voor het organiseren van mijn trip!!

Liefs, Marissa

p.s mondkapje voor in de stad voor de stof is zeker een aanrader

Dennis in Nepal

Tijdens de wachttijd voor mijn coschappen heb ik een stage gedaan in het Kanti Children's ziekenhuis in Kathmandu, Nepal. Hieronder volgen 5 weken in het Kanti ziekenhuis in 5 momenten.

1) De arts kijkt op van zijn met formulieren bezaaide bureau, schuin tegenover hem zit een moeder met haar kind stevig in haar armen geklemd. Ze werpt me kort een bezorgde blik toe. Op een halve meter afstand zitten drie andere families gepropt op een bankje dat tegen een gipswandje staat. De ruimte bestaat uit twee wanden die niet tot het plafond reiken en maximaal drie meter van elkaar afstaan. De voorkant van de ruimte is afgesloten met een stoffig gordijn. Er zijn tien van dit soort hokjes naast elkaar, wat de gehele ruimte maakt tot een galmende mix van huilende baby's, sussende ouders en snel pratende dokters. Wanneer de arts mij vervolgens vraagt om mee te luisteren naar de longen van het kindje, vraag ik me af hoe iemand met de galmende geluiden op de achtergrond ook maar iets zou kunnen horen met een stethoscoop. De arts kijkt me indringend aan terwijl ik luister en verwacht van mij een antwoord. Ik haal m'n schouders op. "pneumonia" zegt hij. Ik knik. "Sometimes difficult to hear with all the noise, no?" zegt hij met een knipoog.

2) In een OK pakje wat minstens twee maten te klein is kijk ik mee tijdens een operatie. De mouwen van het shirt komen net voorbij m'n schouders, en de broek kan mijn enkels niet bedekken. Als een soort van buitenlandse clown in een naveltruitje loop ik rond over het OK-complex. Gelukkig is er ook een voordeel aan het lang zijn in Nepal; ik heb geen enkele moeite om over de schouders van de chirurgen heen te kijken! Ik kan dus in ieder geval de operatie goed volgen. Maar terwijl ik meekijk tijdens mijn eerste operatie vallen plots alle lichten uit. Ik zie vrijwel niets meer en kijk beduusd om me heen. Hoewel ik normaal gesproken toch lichtelijk in paniek zou raken, zie ik dat de chirurgen er uitermate rustig onder blijven. Ik hoor een zucht van de chirurg en de scalpel wordt neergelegd. Achter mij worden de zaklampen van de smartphones gebruikt om het één en ander binnen de operatiekamer te verlichten. Na circa anderhalve minuut gaan de lichten weer aan en kan de operatie hervat worden. Iedereen doet alsof het de normaalste zaak van de wereld is, dus ik ook. Twee uur later valt het licht weer uit en voltrekt het hele tafereel zich opnieuw.

3) Tandvlees lopen, een veel beoefende sport door de dokters in Nepal. Terwijl ik - na 8 uur slaap - fris en fruitig de grote visite mee loop zie ik de twee artsen voor mij suf voor zich uit staren. De wallen onder de ogen en zweetplekken onder de oksels verraden dat zij de vorige nacht de klos waren: zij hadden de dienst. Ik vraag aan één van de dokters hoe lang hij nu al in dit ziekenhuis is. "I haven't been out of the hospital for more than 48 hours now" vertelt hij mij met een krakende stem, waarna er een schuchter lachje opkomt. "Doesn't your wife miss you?" vraag ik. Zijn glimlach wordt breder, alsof hij hoopte dat ik deze vraag zou stellen. Hij kijkt even om zich heen om er zeker van te zijn dat niemand anders hem hoort en fluistert mij vervolgens toe: "She came to visit me last night, but don't tell anyone!" Terwijl het ons beide niet lukt onze lach in te houden geeft hij mij een gemoedelijk schouderklopje en gaan we verder met de visite langs de patiënten.

4) Na wat tempels bezocht te hebben met een Nepalese doktersassistente word ik uitgenodigd om met haar familie thuis thee te drinken. Na 20 minuten lopen kom ik bij een huisje aan wat duidelijke gevolgen van de aardbeving heeft gekend. In een kamer van niet meer dan 12 vierkante meter zitten welgeteld 4 zussen, 2 broers, de vader en moeder en 3 kleine kinderen in een grote kring naar de Nepalese versie van MTV te kijken. Zodra ze mij in de deuropening zien staan zijn alle ogen strak op mij gericht. Een aantal seconden komt niemand in beweging en ik hoor niets anders dan de muziek die op een veel te hoog volume uit de boxen van de televisie komt. De moeder staat vervolgens vlug op om mij een plaats aan te bieden en de zus snelt naar de keuken om thee te maken. Ik ga in kleermakershouding op een kussen in het midden van de huiskamer zitten. De tv wordt uitgezet. Om de nu gevallen stilte te verbreken stamel ik de paar uit m'n hoofd geleerde Nepalese zinnestjes uit. Gelukkig begint de vader te lachen en verwelkomt hij mij in het Nepalees. Ik had een boekje met Nepalese woorden bij me, en spelenderwijs probeer ik een gesprekje met ze aan te knopen. Na de chai (Nepalese thee) gedronken te hebben beginnen de vragen langzamerhand persoonlijker te worden. Vragen wat voor studie ik doe, welk geloof ik heb en of ik in Nederland een vrouw heb komen voorbij. Na een tijdje wordt er ook gevraagd of ik wel eens nagedacht heb om ook een Nepalees paspoort te hebben. De retoriek van de

vraag ontgaat me maar de vader legt uit: Het levert vele voordelen voor me op. Zo zou ik gratis naar India kunnen reizen, en makkelijk in India of Nepal kunnen werken. Niet goed wetend hoe te reageren, en om beleefd te blijven zeg ik dat ik daar niet eerder over nagedacht heb. Terwijl ik nog twijfel over het motief achter de vraag praten we door. Nu vooral over zijn dochter, hij noemt alle goede eigenschappen van haar op en vraagt mij vervolgens hoe ik over haar dochter denk. Opnieuw probeer ik beleefd te zijn. En zeg ik "I think she's very nice". Waarop de ogen van de vader beginnen te glinsteren en hij vervolgens met een ernstig gezicht de volgende woorden spreekt: "Do you want to marry our daughter?". Omdat ik er eerst vanuit ging het een grap was probeerde ik de vraag weg te lachen. Niemand lachte echter mee. Alle ogen staan strak op mij gericht en iedereen wacht totdat ik antwoord geef. Het duurde even voordat ik realiseerde dat het niet om een grap ging, en niet goed wetend hoe te reageren zeg ik het volgende: "I think it works a bit different in the Netherlands. Normally in our culture we know each other for a long time before we get married". Waarop de vader bedachtzaam knikt en vervolgens zegt: "Hmm I see, so would you like to come to church with us this Saturday?". Het enige waar ik aan kan denken is hoe ik in godsnaam in deze situatie beland ben en hoe ik, zonder de hele familie te beledigen, mezelf hier ongeschonden uit kan halen. Het is een paar seconde stil en vervolgens lieg ik en zeg ik dat ik niet kan, ik bedank voor de tweede kop thee en zeg dat ik maar weer eens moest gaan. Nog geen twee minuten later sta ik weer buiten tussen het drukke verkeer van Kathmandu. Did this just really happen?

5) Zodra de arts vertelt dat haar kind een vorm van kanker heeft zie ik de ogen van de moeder smal worden, over haar hele gelaat wordt de verschrikking langzaam tentoongespreid. Een traan ontsnapt haar oog en loopt langzaam over haar wang naar beneden. De toon van de arts is nu veranderd. Van een kalme stem naar een toon waar de ergernis in doorklinkt. Hij zucht en spreekt haar streng in het Nepalees toe. Hij legt aan mij uit: "I just told her that it's nonsense to cry now, because the survival rate of this type of cancer is more than 80%". In een blik dat bijna lijkt op afgunst kijkt de dokter de moeder opnieuw aan. De moeder kijkt weg, veegt haar tranen weg en trekt haar lippen op tot iets wat op een glimlach moet lijken. Het deed me pijn om te ervaren hoe de moeder de gekwetstheid die zijn gedrag bij haar veroorzaakte probeerde te verbergen. Maar weinig op de wereld is zo triest als een geforceerde glimlach...

Ik zou zonder moeite nog 5 momenten kunnen opnoemen die mij zijn bijgebleven in de weken dat ik in het ziekenhuis verbleef. Al met al hebben de 5 weken me een inkijk gegeven in een nieuwe cultuur met daarbij veel momenten om te lachen, maar ook zeker trieste momenten. Al is het cliché: Het heeft me een ervaring gegeven die me anders laat kijken naar ons eigen leventje in Nederland. Omdat je in Nepal echt deel uitmaakt van de samenleving krijg je een inkijk in een cultuur die niet mogelijk is wanneer je enkel door het land reist. Je ziet verschillen in hoe mensen omgaan met ziekte en dood, maar ook in hoe ze omgaan met liefde en ouderschap. Een unieke ervaring die ik iedereen aanraad!

Groeten, Dennis